

[Henry Christensen.]

for et andet standpunkt eller eventuelt for ikke at have noget standpunkt i den foreliggende sag. Det vil der efter vor opfattelse naturligvis ikke være grund til. Vi må endnu en gang give vort standpunkt til denne sag til kende, som vi har gjort det tidligere.

Jeg vil også gerne gøre en enkelt bemærkning om den parlamentariske situation. Den ændres naturligvis ikke af, at vi får en afstemning til. Den parlamentariske situation i forbindelse med loven om den bundne opsparing er den enkle, at denne lovgivning kun har kunnet gennemføres af regeringen, fordi regeringen foruden sine egne partiers stemmer rådede også over den højtærede Grønlandsministers. Dette er grundlaget for lovgivningen, dette er grundlaget for, at regeringen har haft mulighed for at gennemføre og opretholde en situation, hvor den ikke alene kunne bestemme denne lovgivning men heller ikke behøvede at gå i forhandling med andre partier og andre kræfter i det høje ting.

Det var situationen, som den var, da denne lovgivning blev gennemført, og der er ingen grund til at tro, at denne situation har ændret sig. Men dette er altså det parlamentariske grundlag herfor. Situationen kunne vel kun være ændret, hvis det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i sin tale i Odense ikke blot havde givet udtryk for en mere teoretisk indstilling, men også for en ændret indstilling i den aktuelle vurdering, men vi har senere her i tinget hørt, at en sådan ændret indstilling har det ærede medlem ikke.

Venstres standpunkt til loven er derfor det samme, som det har været tidligere, og vi må derfor fortsat anbefale at stemme således, at man derigennem tilkendegiver ønsket om ophævelse af den bundne opsparing. Og for så vidt angår de 2 ændringsforslag, regeringen har stillet, vil jeg sige, at her vil vi tage samme standpunkt, som vi har taget til alle de øvrige ændringsforslag, der undervejs har været til de forskellige led i helhedsløsningen. Her vil vi undlade at stemme, vi vil hverken stemme for eller imod, de må være på regeringspartiernes eget ansvar.

Poul Møller: Ved denne sags behandling har den højtærede statsminister vist, at

heller ikke han er fynbo, og det skal jeg såmænd ikke bebrejde ham. Men hvis han havde været fynbo, havde han nok vist noget mere omtanke, da han stod i Folkets Hus for et stykke tid siden og sagde, at man kunne gå på rodekontoret og sige, at han havde sagt, at der alligevel ville blive ratebetaling af den bundne opsparing. Nu kredser delinkventen igen om åstedet, og vi møder altså derfor den tvungne opsparing som det første forslag, vi skal tage stilling til i denne folketingssamling.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen er derimod fynbo. Alligevel har han trods sine krumspring i sidste uge nu udsat sig for at spille den rolle, som han ikke ville spille i forrige uge, nemlig den, man har kaldt Gustavsens rolle. Ved et vådeskud kan det ske, at han bringer regeringen til fald, og det kan vi naturligvis ikke have noget at indvende imod, for det er det, vi har ønsket med vort eget dagsordensforslag i sidste uge.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen var lidt inde på faneproblemerne og sagde, at nu kunne vi se, hvem der stod under hvis fane, selv om man ikke kunne lide fanebæreren. Sådan som jeg ser på det, synes jeg snarere, at der er tale om en faneflugt fra den højtærede statsministers fylking over til oppositionen, og det kan vi naturligvis ikke gardere os imod.

Hvis det ærede medlem hr. Peter Niensens udtalelser skulle være rigtige, skulle den konservative folketingsgruppe sige: vi bliver nødt til at støtte regeringen, hvis det ærede medlem hr. Aksel Larsen går imod regeringen. Det ville dog være en højst mærkelig løsning på en lang række politiske spørgsmål, at det ærede medlem hr. Aksel Larsens stilling til sagerne skulle afgøre, hvorvidt vi skulle støtte eller gå imod regeringen.

Det har jo ikke været nogen hemmelighed for nogen som helst, heller ikke efter åbningsdebatten, at vi er imod tvungen opsparing. Vi stemte imod den i foråret og vil stemme imod den igen i dag, da lejlighed gives fra en side, hvorfra vi ikke havde ventet det i sidste uge. Vi vil for det første stemme imod, fordi vi mener, at tvungen opsparing er en omgælse af det skatteforlig, der blev indgået i 1962, og vi stemmer for det andet imod tvungen opsparing, fordi vi anser det for tvivlsomt, om man nu bør